

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOLZIHO
přednesené dne 20. prosince 2017¹

Věc C-647/16

**Adil Hassan
proti
Préfet du Pas-de-Calais**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná tribunal administratif de Lille (správní soud v Lille, Francie)]

„Řízení o předběžné otázce – Prostor svobody, bezpečnosti a práva – Hranice, azyl a přistěhovalectví –
Žádost o mezinárodní ochranu – Výklad článku 26 nařízení (EU) č. 604/2013 –
Povinnost vnitrostátních orgánů, které podaly žádost o převzetí, nepřijmout rozhodnutí o přemístění
do doby, než dožádaný stát vysloví souhlas s převzetím“

1. Mohou orgány členského státu ve vztahu k žadateli o mezinárodní ochranu přijmout a oznámit žadateli „předběžné rozhodnutí o přemístění“, tj. rozhodnutí o jeho přemístění do členského státu, který tyto orgány určily jako příslušný pro posouzení jeho žádosti podle nařízení (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“)², ještě před tím, než tento členský stát, který byl řádně vyzván uvedenými orgány, vysloví souhlas s převzetím dotyčné osoby či jejím přijetím zpět?

2. Tak zní předběžná otázka, kterou předložil Soudnímu dvoru tribunal administratif de Lille (správní soud v Lille, Francie) v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, která se týká věci, kterou dnes projednáváme. Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi iráckým státním příslušníkem Adilem Hassanem a préfet du Pas-de-Calais (prefekt v Pas-de-Calais, Francie) ve věci platnosti rozhodnutí, jímž bylo nařízeno přemístění A. Hassana do Německa.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31). Toto nařízení představuje přepracované znění nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. 2003, L 50, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 109, dále jen „Dublin II“), které přitom nahradilo Dublinskou úmluvu ze dne 15. června 1990 (Úř. věst. 1997, C 254, s. 1). Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, jehož cílem je změna nařízení Dublin III, byl předložen Evropskou komisí dne 4. května 2016 (dále jen „návrh nařízení o změně nařízení Dublin III“) [COM(2016) 270 final].

Právní rámec

Unijní právo

3. Cílem nařízení Dublin III je podle jeho článku 1 stanovit kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „příslušný členský stát“). Tato kritéria jsou uvedena v kapitole III uvedeného nařízení v článcích 8 až 15 a v souladu s čl. 7 odst. 1 téhož nařízení musí být uplatňována v pořadí, v němž jsou uvedena. Podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení platí, že nemůže-li být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

4. Kapitola V nařízení Dublin III stanoví povinnosti příslušného členského státu. Článek 18 odst. 1 písm. b) v této kapitole uvádí, že příslušný členský stát je povinen „přijmout zpět za podmínek stanovených v článcích 23, 24, 25 a 29 [tohoto nařízení] žadatele³, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu“. Příslušný členský stát je rovněž povinen podle čl. 18 odst. 2 téhož nařízení posoudit nebo dokončit posouzení žádosti o mezinárodní ochranu učiněnou žadatelem.

5. Podle čl. 20 odst. 5 prvního pododstavce nařízení Dublin III, „[č]lenský stát, u něhož byla podána první žádost o mezinárodní ochranu, je povinen za podmínek uvedených v článcích 23, 24, 25 a 29 a s cílem ukončit řízení o určení státu příslušného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu převzít zpět žadatele, který se nachází v jiném členském státě bez povolení k pobytu nebo který v něm učinil novou žádost o mezinárodní ochranu poté, co vzal svou původní žádost podanou v jiném členském státě v průběhu řízení o určení příslušného členského státu zpět.“

6. Článek 24 odst. 1 téhož nařízení stanoví, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) tohoto nařízení zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu (dále jen „dožadující členský stát“), domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) tohoto nařízení, může požádat tento jiný členský stát o přijetí této osoby zpět.

7. Podle čl. 25 odst. 1 nařízení Dublin III provede dožádaný členský stát nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému Eurodac, jak je uvedeno v nařízení (EU) č. 603/2013⁴, zkracuje se tato lhůta na dva týdny. Článek 25 odst. 2 nařízení Dublin III stanoví, že pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle čl. 25 odst. 1 tohoto nařízení, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

3 – Žadatel je definován v čl. 2 písm. c) nařízení Dublin III jako státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří učinili žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.

4 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 26. června 2013 o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (přepracované znění) (Úř. věst. 2013, L 180, s. 1).

8. Článek 26 nařízení Dublin III je uveden v oddíle IV kapitoly VI tohoto nařízení, který je nazvaný „Procesní záruky“. Pod nadpisem „Oznámení rozhodnutí o přemístění“ tento článek stanoví v odstavcích 1 a 2 následující:

„1. Pokud dožádaný členský stát vyhoví žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) zpět, oznámí dožadující členský stát dotyčné osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu [...].

2. Rozhodnutí podle odstavce 1 obsahuje rovněž informace o dostupných právních opravných prostředcích, případně včetně práva požádat o odkladný účinek, o lhůtách pro jejich podání a pro provedení přemístění a v případě potřeby též informace o tom, kde a kdy by se měla dotyčná osoba ohlásit, jestliže cestuje do příslušného členského státu sama.“

9. V souladu s čl. 27 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III má osoba, jíž se rozhodnutí o přemístění týká, právo podat v přiměřené lhůtě k soudu účinný opravný prostředek co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí nebo jeho přezkumu.

10. Článek 28 odst. 2 nařízení Dublin III je zahrnut v oddílu V kapitoly VI, který je nazvaný „Zajištění za účelem přemístění“ a říká následující:

„Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“

Francouzské právo

11. Podle článku L. 742–1 code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile (zákon o vstupu a pobytu cizinců a o azylu, dále jen „CESEDA“), ve znění použitelném na spor v původním řízení, platí:

„Má-li správní orgán za to, že k posouzení žádosti o azyl je příslušný jiný stát, který hodlá dožádat, má cizinec právo zůstat na francouzském území až do skončení řízení o určení státu příslušného pro posuzování jeho žádosti o azyl, případně do doby svého skutečného přemístění do tohoto státu [...].“

12. Článek L. 742-3 CESEDA stanoví:

„S výhradou druhého pododstavce článku L. 742-1 může být cizinec, k posouzení jehož žádosti o azyl je příslušný jiný stát, přemístěn do státu příslušného k tomuto posouzení.

Každé rozhodnutí o přemístění musí mít podobu odůvodněného písemného rozhodnutí přijatého správním orgánem.

Toto rozhodnutí je oznámeno dotyčné osobě. Obsahuje poučení o procesních prostředcích a lhůtách, jakož i o právu upozornit nebo nechat vyrozumět příslušný konzulát, poradce nebo jinou osobu dle volby dotyčné osoby. Pokud dotyčná osoba není zastoupena poradcem, hlavní prvky rozhodnutí jí jsou oznámeny v jazyce, kterému rozumí nebo o kterém se důvodně předpokládá, že mu rozumí.“

13. Podle ustanovení čl. L. 742-4 odst. 1 CESEDA lhůta, kterou má soudce jmenovaný předsedou správního soudu k rozhodnutí o zákonnosti rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu podle nařízení Dublin III, činí patnáct dnů, avšak nedodržení této lhůty není sankcionováno neplatností. Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek.

14. Článek L. 551-1 o správním zajištění ve svém prvním pododstavci stanoví, že v případech uvedených v čl. L. 561-2 odst. I body 1 až 7 CESEDA může být cizinec při splnění určitých podmínek zajištěn správním orgánem v prostorách nespádajících pod vězeňskou správu na dobu čtyřiceti osmi hodin. V souladu s článkem L. 561-2 odst. I bod 1 CESEDA může správní orgán rozhodnout o domácím vězení pro cizince, který nemůže okamžitě opustit území Francie, ale jehož vyhoštění zůstává odůvodněné, pokud se tohoto cizince „týká rozhodnutí o přemístění podle článku L. 742-3 [CESEDA]“. Článek L. 742-5 CESEDA blíže uvádí, že článek L. 551-1 se použije na cizince, jehož se týká rozhodnutí o přemístění „od oznámení tohoto rozhodnutí“.

Spor v původním řízení, předběžná otázka a řízení před Soudním dvorem

15. Adil Hassan, narozený dne 5. ledna 1991 v Shingalu (Irák), byl zadržen složkami pohraniční policie departementu Pas-de-Calais (Francie) dne 26. listopadu 2016, když se nacházel v prostoru s omezeným přístupem v přístavním terminálu v Calais (Francie). Ze systému Eurodac vyplynulo, že mu jako žadateli o azyl byly německými orgány ve dnech 7. listopadu a 14. prosince 2015 sejmuty otisky prstů⁵.

16. V den tohoto zadržení a nahlédnutí do registru Eurodac prefekt departementu Pas-de-Calais podal německým orgánům žádost o přijetí žadatele zpět. Společně s tím rozhodl o přemístění A. Hassana do Německa a o jeho správním zajištění.

17. A. Hassan, jemuž bylo rozhodnutí oznámeno téhož dne, jednak vznesl u soudce příslušného pro rozhodování ve věcech zbavení osobní svobody a vazby u tribunal de grande instance de Lille (soud prvního stupně v Lille, Francie) námitku proti svému zajištění a jednak podal u předkládajícího soudu žalobu na neplatnost rozhodnutí ze dne 26. listopadu 2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“)⁶ v rozsahu, v němž bylo nařízeno jeho přemístění do Německa.

18. Rozsudkem ze dne 29. listopadu 2016 soudce rozhodující ve věcech zbavení osobní svobody a vazby u tribunal de grande instance de Lille (soud prvního stupně v Lille) nařídil zrušení zajišťovacího opatření vůči A. Hassanovi.

19. V rámci své žaloby na neplatnost A. Hassan mimo jiné tvrdí, že napadené rozhodnutí je v rozporu s článkem 26 nařízení Dublin III, neboť toto rozhodnutí bylo přijato a oznámeno mu ještě před tím, než dožádaný stát, v tomto případě Spolková republika Německo, výslovně nebo implicitně odpověděl na žádost francouzských orgánů. Prefekt departementu Pas-de-Calais na obranu tvrdí, že ani článek 26 nařízení Dublin III, ani článek L. 742-3 CESEDA mu nebrání v tom, aby přijal již od okamžiku zajištění dotyčné osoby rozhodnutí o přemístění a toto rozhodnutí oznámil dotyčné osobě, která pak může využít jí dostupných opravných prostředků v souladu s článkem 27 uvedeného nařízení. Uvádí, že přemístění každopádně nemůže být provedeno, dokud dožádaný členský stát nevyjádří souhlas s převzetím dotyčné osoby nebo s jejím přijetím zpět.

5 – Ze spisu vyplývá, že referenční číslo přidělené k odebraným otiskům A. Hassana označuje kategorii, které toto odebrání odpovídá, v projednávaném případě kategorii 1, tj. kategorii „žadatele o azyl“.

6 – Toto rozhodnutí upřesňuje, že „[německým] orgánům byla v tento den předložena žádost o přijetí zpět a že dosud svrchovaně neoznámily souhlas ohledně dne a způsobu případného přijetí dotyčné osoby zpět na své území“. Článek 1 rozhodnutí uvádí, že „A. Hassan, státní příslušník Iráku, který se neoprávněně zdržuje na území Francie, musí být předán německým orgánům“. Opatření o přemístění bylo přijato na základě článku L742-3 CESEDA. Pokud jde o zajišťovací opatření ve správním režimu, jeho přijetí odůvodnil prefekt departementu Pas-de-Calais tak, že dotyčná osoba „nepředložila dostatečné záruky, že se opět dostaví, které by umožnily předejít riziku, že se vyhne [...] vyhošťovacímu opatření a nebude moci okamžitě opustit území Francie, vzhledem k nutnosti získat souhlas od orgánů dožádaného členského státu“. Toto opatření se přijímá na základě čl. L. 511-1 III bodu 3 a čl. L. 551-1 CESEDA, ačkoli rozhodnutí rovněž upřesňuje, že existuje riziko útěku dotyčné osoby ve smyslu článku 28 nařízení Dublin III.

20. Předkládající soud poukazuje na to, že právním základem napadeného rozhodnutí o nařízení zajištění A. Hassana není článek 28 nařízení Dublin III, nýbrž články L 551-1 a L 561-2 CESEDA, a že prefekt departementu Pas-de-Calais usoudil, že s ohledem na použitelné vnitrostátní právo k tomu, aby mohl přistoupit k zajištění A. Hassana, musí nutně předběžně přijmout rozhodnutí o přemístění bez vyčkávání na odpověď dožádaného členského státu. Takovýto postup by odpovídal rozšířené praxi příslušných francouzských orgánů.

21. Předkládající soud rovněž uvádí, že stran platnosti takové praxe existuje rozporná judikatura. Některé správní soudy, které posuzovaly zákonnost předběžných rozhodnutí o přemístění, zrušily tato rozhodnutí pro porušení článku 26 nařízení Dublin III⁷, avšak jiné soudy naopak vyjádřily názor, že tento článek nebrání tomu, aby francouzské orgány přijaly rozhodnutí a oznámily ho dotyčné osobě před tím, než dožádaný členský stát odpoví na žádost dožádaného členského státu o převzetí nebo přijetí žadatele zpět, která mu byla předložena těmito orgány⁸.

22. Konečně předkládající soud uvádí, že pokud jak z jazykového, tak teleologického výkladu článku 26 nařízení Dublin III plyne, že rozhodnutí o přemístění může být přijato orgány dožadujícího členského státu a oznámeno dotyčné osobě až po výslovném nebo implicitním souhlasu dožádaného členského státu, pak přijetí takového rozhodnutí a jeho oznámení dotyčné osobě nebrání této osobě v tom, aby dané rozhodnutí účinně napadla u příslušného soudu, jak je stanoveno v článku 27 uvedeného nařízení. Předkládající soud podotýká, že v každém případě toto rozhodnutí nemůže být vykonáno před tím, než dožádaný členský stát na žádost odpoví, a bude zrušeno, když tento členský stát vyjádří nesouhlas s převzetím žadatele nebo jeho přijetím zpět.

23. Předkládací rozhodnutí uvádí, že A. Hassan ve Francii nepodal žádost o azyl.

24. Za těchto okolností se tribunal administratif de Lille rozhodl přerušit řízení ohledně žaloby A. Hassana a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání článek 26 nařízení [Dublin III] tomu, aby příslušné orgány členského státu, který jinému členskému státu, jež považuje na základě kritérií stanovených nařízením za příslušný stát, podal žádost o převzetí nebo přijetí zpět státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti, kteří podali žádost o mezinárodní ochranu, o níž nebylo dosud s konečnou platností rozhodnuto, nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) nařízení, přijaly a dotyčné osobě oznámily rozhodnutí o přemístění předtím, než dožádaný členský stát této žádosti o převzetí nebo přijetí zpět vyhověl?“

25. Písemná vyjádření předložily Francouzská republika, Maďarsko a Evropská komise.

Analýza

Úvodní poznámky

26. Než přistoupím k analýze předběžné otázky, je třeba uvést dvě upřesnění skutkového a právního rámce věci v původním řízení.

7 – Předkládající soud cituje jako příklad rozsudek tribunal administratif de Rouen (správní soud v Rouenu, Francie) ze dne 23. září 2016, č. 1603104. Odkazuje rovněž na usnesení soudce příslušného pro rozhodování ve věcech zbavení osobní svobody a vazby u tribunal de grande instance de Lille (soud prvního stupně v Lille) ze dne 10. listopadu 2016.

8 – Předkládající soud cituje zejména rozsudky tribunal administratif de Rouen (správní soud v Rouenu) ze dne 5. října 2016, č. 1603199, a ze dne 19. listopadu 2016, č. 1603674, jakož i rozsudky tribunal administratif de Lille (správní soud v Lille) ze dne 26. srpna 2016, č. 1606297, anebo ze dne 23. září 2016, č. 1607048.

27. Na prvním místě uvádím, že ač A. Hassan figuruje v databázi Eurodac jako žadatel o azyl v Německu, podle spisu došlého kanceláři Soudního dvora to vypadá, že řízení, na jehož základě by mohl být formálně považován za žadatele o azyl v tomto členském státě, stále nebylo ukončeno⁹.

28. Je pravda, že čl. 20 odst. 2 nařízení Dublin III stanoví velmi široké kritérium pro určení okamžiku, od něhož je žádost o mezinárodní ochranu považována za podanou v členském státě pro účely uplatnění čl. 20 odst. 1 tohoto nařízení¹⁰. Je tedy dostačující, že „příslušné orgány dotyčného členského státu obdrží od žadatele formulář žádosti nebo [...] o ní obdrží úřední zápis“. Kromě toho lze v případě A. Hassana důvodně předpokládat, že tyto podmínky jsou splněny, i bez toho, aby podal formální žádost o azyl v Německu¹¹, s přihlédnutím zejména ke skutečnosti, že byl zařazen do databáze Eurodac jako žadatel o azyl v tomto členském státě¹². Nic to však nemění na tom, že ani v předkládacím rozhodnutí, ani v rozhodnutí napadeném v původním řízení není uvedeno, na základě kterého písmene čl. 18 odst. 1 nařízení Dublin III byla založena žádost adresovaná Spolkové republice Německo ohledně přijetí A. Hassana zpět¹³.

29. Za těchto okolností a s ohledem na skutečnost, že předkládající soud nepochybně skutečnost, že nařízení Dublin III se použije na případ A. Hassana, ani se v tomto ohledu na Soudní dvůr neobrací, budu za účelem tohoto stanoviska předpokládat, že na situaci A. Hassana se vztahuje čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III (žadatel, jehož žádost se posuzuje a který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu) a že žádost o přijetí zpět zasláná Spolkové republice Německo francouzskými orgány byla předložena podle článku 24 tohoto nařízení (předložení žádosti o přijetí zpět v případě, že nebyla podána nová žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě).

30. Z druhého upozorňuji, že po podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, která je předmětem projednávané věci, cour d'appel de Douai (odvolací soud v Douai, Francie), který projednává odvolání proti rozsudku tribunal administratif de Lille (správní soud v Lille), zrušil dřívější rozhodnutí o přemístění přijaté prefektem departementu Pas-de-Calais za podobných okolností jako ve věci v původním řízení a položil francouzské Conseil d'État (Státní rada, Francie) řadu otázek týkajících se mimo jiné legality tohoto druhu rozhodnutí vzhledem k článkům L. 742-2 a L. 742-3 CESEDA. Conseil d'État (Státní rada) dne 19. července 2017 zaujala stanovisko¹⁴ a uvedla, že rozhodnutí o přemístění žadatele o azyl do příslušného členského státu, „může být přijato, a tím spíše může být toto rozhodnutí oznámeno dotyčné osobě, teprve po souhlasu s přijetím dožadovaného státu“. Zásah ze strany Conseil d'État by proto měl ukončit správní praxi ve věci v původním řízení¹⁵, jakož i odstranit rozdíly v judikatuře uváděné předkládajícím soudem.

31. Je třeba ještě uvést poslední úvodní poznámku, která se tentokrát týká zobecnění okolností věci v původním řízení.

9 – Ve své žalobě podané u předkládajícího soudu A. Hassan tvrdil, že „chtěl požádat o azyl ve Spolkové republice Německo, ale že nikdy neměl pohovor ohledně důvodů své žádosti“. Na jiném místě této žaloby tvrdí, že prefekt departementu Pas-de-Calais neprokázal, že Německo bylo prvním členským státem, v němž požádal o azyl.

10 – Článek 20 odst. 1 nařízení Dublin III stanoví, že „řízení o určení příslušného členského státu se zahajuje prvním podáním žádosti o mezinárodní ochranu v některém členském státě“.

11 – V tomto ohledu odkazují na body 75 až 103 rozsudku ze dne 26. července 2017, Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587), v němž již Soudní dvůr měl příležitost se vyjádřit k výkladu článku 20 nařízení Dublin III, pokud jde o pravidla podávání žádostí o azyl v Německu.

12 – Článek 9 odst. 1 nařízení č. 603/2013 stanoví, že „[k]aždý členský stát neprodleně sejme otisky všech prstů každého žadatele o mezinárodní ochranu staršího 14 let a co nejrychleji, nejpozději však do 72 hodin od podání žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 2 nařízení [Dublin III], předá tyto otisky spolu s údaji uvedenými v čl. 11 písm. b) až g) tohoto nařízení ústřednímu systému“.

13 – Předkládající soud v tomto ohledu jako neopodstatněný odmítá žalobní důvod předložený A. Hassanem, který vychází z nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí v původním řízení, jelikož neupřesňuje, které písmeno čl. 18 odst. 1 nařízení Dublin III se vztahuje na situaci A. Hassana.

14 – Stanovisko č. 408919 (ECLI:FR:CECHR:2017:408919.20170719).

15 – Ve svém písemném vyjádření Francouzská republika zdůraznila, že ač je tato praxe rozšířená mezi prefekturními orgány, nepodporuje ji francouzská ústřední správa.

32. Pokud by byla přijata reforma dublinského systému, kterou navrhuje Komise ve svém návrhu nařízení, kterým se mění nařízení Dublin III¹⁶, předběžná otázka položená tribunal administratif de Lille by pozbyla významu, pokud jde o postup při přijetí zpět. Článek 26 tohoto návrhu totiž stanoví, že žádosti o přijetí zpět nahradí „oznámení o přijetí zpět“, která nevyžadují odpověď dožádaného členského státu, ale pouze potvrzení o přijetí oznámení. Článek 27 tohoto návrhu tedy mění stávající čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III, jehož znění jinak zůstává v podstatě nezměněné, a omezuje jeho oblast působnosti pouze na řízení o převzetí. Naproti tomu, co se týče řízení o přijetí zpět, čl. 27 odst. 2 uvedeného návrhu stanoví, že „členský stát, v němž je dotyčná osoba přítomna, neprodleně písemně oznámí této osobě rozhodnutí o jejím přemístění do příslušného členského státu“.

K předběžné otázce

33. Podstatou předběžné otázky položené tribunal administratif de Lille Soudnímu dvoru je, zda čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III brání tomu, aby příslušný orgán členského státu přijal a žadateli o mezinárodní ochranu oznámil rozhodnutí o jeho přemístění do členského státu, který uvedený orgán považuje za příslušný pro posouzení jeho žádosti podle ustanovení nařízení Dublin III, ještě než tento členský stát udělí svůj výslovný či implicitní souhlas s převzetím žadatele nebo jeho přijetím zpět.

34. Všichni zúčastnění, kteří Soudnímu dvoru předložili svá vyjádření, jsou toho názoru, že jazykový výklad čl. 26 odst. 1 první věty nařízení Dublin III vede k závěru, že rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu může být oznámeno dotyčné osobě až poté, co tento stát výslovně či implicitně souhlasil s jejím převzetím či přijetím zpět.

35. Jsem téhož názoru. Znění tohoto ustanovení je zcela jasné. Téměř ve všech jazykových verzích použití spojky, která uvozuje vedlejší větu podmínkovou nebo časovou¹⁷, označuje jednoznačně zavedení přesného procesního a chronologického pořadí mezi souhlasem dožádaného členského státu a oznámením rozhodnutí o přemístění dotyčné osobě. Dožadující členský stát učiní takové oznámení, pouze *pokud* (a tedy nutně *potom*, *co*) příslušný členský stát vyhověl žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nebo pokud uplynula lhůta pro podání takové odpovědi, což vede k implicitnímu souhlasu.

36. Znění první věty čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III ostatně odráží i záměr unijního zákonodárce, jak vyplývá z přípravných prací na tomto nařízení. Původní návrh Komise na změnu nařízení Dublin II¹⁸, který nakonec vedl k přijetí nařízení Dublin III¹⁹ (dále jen „návrh nařízení Komise“), upozornil na nutnost „lépe upřesnit“ postup pro oznámení rozhodnutí o přemístění dotyčné osobě. Doprovodný dokument k tomuto návrhu, který vypracovaly služby Komise, uváděl, že upřesnění se musí týkat „lhůty, formy a obsahu tohoto oznámení“²⁰. V souladu s tím čl. 25 odst. 1 uvedeného návrhu definoval

16 – Citovaná v poznámce pod čarou 2 tohoto stanoviska.

17 – Stejnou spojku, jejíž význam podle okolností odpovídá francouzským výrazům „lorsque“, „quand“, „dans le cas où“, „si“, „dans la mesure où“, používá i verze bulharská („korato“), česká („pokud“), dánská („når“), estonská („kui“), irská („i gcás ina“), řecká („Όταν“), španělská („cuando“), chorvatská („kada“), italská („quando“), lotyšská („ja“), litevská („jei“), maďarská („amennyiben“), maltská („meta“), nizozemská („wanneer“), polská („w przypadku gdy“), portugalská („caso“), rumunská („atunci când“), slovinská („bitimne se“), slovenská („ked“), finská („jos“), švédská („om“) a anglická („where“). V německé verzi stavba věty vede k tomu, že jeden akt časově navazuje na druhý.

18 – Citováno v poznámce pod čarou 2 tohoto stanoviska.

19 – Viz návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepřacované znění) (COM/2008/0820 final).

20 – Dokument SEC(2008) 2962 ze dne 3. prosince 2008, který je k dispozici pouze v anglickém znění, viz oddíl „Effective right to remedy“, bod 1, v němž je v rámci všech uvedených možností stanoven požadavek „further specify the procedure for notification of transfer decisions to asylum-seekers, in particular as regards the time, form and content of such notifications“. V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash (C-63/15, EU:C:2016:409, bod 49).

jednotné oznamovací řízení – platné jak pro řízení o převzetí žadatele o mezinárodní ochranu, tak pro řízení o jeho zpětvzetí²¹ – jehož cílem je „rozhodnutí o přemístění“ dotyčné osoby do příslušného členského státu²². Uvedený článek zněl téměř shodně jako čl. 26 odst. 1 první věta nařízení Dublin III a v průběhu legislativního procesu doznal pouze změn malého rozsahu²³.

37. I přes jednoznačnost znění čl. 26 odst. 1 první věty nařízení Dublin III Komise ve svém písemném vyjádření navrhuje Soudnímu dvoru, aby na předběžnou otázku odpověděl tak, že toto ustanovení nebrání přijetí a oznámení rozhodnutí o přemístění předem. Takové řešení je podle jejího názoru v souladu s hlavním cílem nařízení Dublin III – který spočívá ve vytvoření účinné metody umožňující urychleně určit příslušný členský stát tak, aby se zabránilo druhotnému pohybu žadatelů o azyl – a nezasahuje do práv dotčených osob.

38. V této souvislosti úvodem poukazuji na to, že Soudní dvůr, ač mu nebyla předložena otázka ohledně výkladu tohoto ustanovení, uznal v nedávném rozsudku, který byl vyhlášen po skončení písemné části řízení ve věci, která je předmětem tohoto stanoviska, že podle čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III lze rozhodnutí o přemístění *oznámit* dotyčné osobě *pouze poté*, co dožádaný členský stát vyhověl žádosti o jejím převzetí nebo přijetí zpět²⁴. Zdá se tedy, že výklad navržený Komisí již byl Soudním dvorem odmítnut.

39. Bez ohledu na výše uvedené mě takový výklad stejně nepřesvědčil, a to především z metodologického pohledu.

40. Je jistě pravda, jak připomíná Komise, že podle ustálené judikatury musí výklad ustanovení unijního práva zohlednit nejen jeho znění, ale také jeho celkové souvislosti a cíle, které sleduje právní úprava, jejíž je toto ustanovení součástí²⁵. Nicméně pochybuji, že systematická či teleologická argumentace by mohly vést k tomu, že by takovému ustanovení byl přisouzen zcela odlišný význam, než jaký vyplývá z jeho jasného znění, a to i v případě, že by taková operace hypoteticky měla vést k výsledku, který by byl v souladu s cíli aktu, jehož je toto ustanovení součástí.

41. Dále na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, jsem toho názoru, že systematická a teleologická analýza potvrzují výklad, který vyplývá z jednoznačného znění první věty čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III.

42. Zprvce, pokud vyplývá z čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III, že proces určování příslušného členského státu končí až úplným přemístěním žadatele do tohoto státu, kapitola VI oddíly II a III uvedeného nařízení stanoví postupy pro „žádosti o převzetí“ a „žádosti o přijetí zpět“, které jsou popisovány jako interní fáze tohoto procesu. Tato řízení však začínají tím, že členský stát, v němž byla podána žádost o mezinárodní ochranu (čl. 21 tohoto nařízení) nebo členský stát, v němž osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) téhož nařízení podala novou žádost o mezinárodní ochranu (čl. 23 téhož nařízení) nebo na jehož území se nachází (čl. 24 téhož nařízení), podá žádost o převzetí nebo přijetí zpět určenou členskému, který je považován za odpovědný, a končí pouze tím, že tento členský stát na žádost výslovně či implicitně odpoví. Teprve po splnění těchto postupů je možné přejít k poslední fázi procesu určení příslušného členského státu, tj. přemístění dotyčné osoby (čl. 29 téhož nařízení), tato fáze však nemůže být zahájena před tím, než bude přijato konečné rozhodnutí o odvolání či žádosti o přezkum rozhodnutí o přemístění, pokud mu byl přiznán odkladný účinek. Oddíl IV stejné kapitoly

21 – V tomto smyslu měl čl. 25 odst. 1 návrhu nařízení Komise nahradit čl. 19 odst. 1 (převzetí) a čl. 20 odst. 1 písm. e) (přijetí zpět) nařízení Dublin II.

22 – Výraz „rozhodnutí o přemístění“ se neobjevuje v nařízení Dublin II, které ve svém čl. 19 odst. 1 stanovilo, že po souhlasu dožádaného členského státu členský stát, ve kterém byla podána žádost o azyl, musí uvědomit žadatele „o svém rozhodnutí neposuzovat jeho žádost a o povinnosti přemístit žadatele do příslušného členského státu.“ Pokud jde o čl. 20 odst. 1 písm. e) téhož nařízení, ten stanovil, že dožadující členský stát „uvědomí žadatele o azyl o rozhodnutí o přijetí zpět příslušným členským státem“, aniž uvedl další podrobnosti ohledně okamžiku, kdy toto oznámení musí být učiněno.

23 – Viz zpráva Evropského parlamentu o návrhu nařízení Komise ze dne 29. dubna 2009, A6-0284/2009, s. 18.

24 – Rozsudek ze dne 26. července 2017, A. S. (C-490/16, EU:C:2017:585, body 33 a 60).

25 – V tomto smyslu viz mimo jiné rozsudek ze dne 15. března 2017, Al Chodor (C-528/15, EU:C:2017:213, bod 30).

VI nařízení Dublin III, v níž se nachází článek 26, je umístěn za částí věnovanou výše popsaným řízením a před oddílem VI. V systematické této kapitoly oznámení rozhodnutí o přemístění (článek 26 tohoto nařízení) a výkon opravných prostředků (článek 27 tohoto nařízení) jsou (možné) fáze procesu určení odpovědného členského státu, k nimž dochází, *když* a *pokud* řízení popsaná v oddílech II a III stejné kapitoly skončí výslovným či implicitním souhlasem dožádaného členského státu.

43. Zadrugé takovýto systematický výklad potvrzuje i analýza výrazů použitých uniijním zákonodárcem. Zatímco články 22 a 25 nařízení Dublin III používají slovní spojení „dožádaný členský stát“ k označení členského státu, kterému je určena žádost o převzetí žadatele nebo jeho přijetí zpět, na kterou dosud nebylo odpovězeno, článek 26 tohoto nařízení používá výraz „příslušný členský stát“ k označení členského státu, do kterého má být dotyčná osoba přemístěna. Z těchto terminologických rozdílů je zřejmé, že se liší přechod na procesní fázi postupu pozdějšího určení příslušného členského státu od fázi popsaných v kapitole VI, v oddílech II a III nařízení Dublin III, což jsou kroky, k nimž dochází, jakmile dožádaný členský stát vyhoví žádosti o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět.

44. Zatřetí podotýkám, že čl. 26 odst. 2 první pododstavec nařízení Dublin III upřesňuje, že rozhodnutí o přemístění podle odstavce 1 tohoto článku obsahuje mimo jiné informace „o lhůtách [...] pro provedení přemístění a v případě potřeby též informace o tom, kde a kdy by se měla dotyčná osoba ohlásit, jestliže cestuje do příslušného členského státu sama“. Takové informace závisí jednak na okamžiku, kdy dožádaný členský stát implicitně nebo výslovně souhlasil s převzetím dotyčné osoby nebo jejím přijetím zpět, a jednak na obsahu této odpovědi (je-li výslovná), a tudíž upřesnění obsažené v čl. 26 odst. 2 prvním pododstavci nařízení Dublin III vyplývá i ze znění odstavce 1 uvedeného článku, podle kterého se oznámení rozhodnutí o přemístění provede až poté, co dožadující členský stát obdržel schválení dožádaného členského státu.

45. Začtvrté čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III stanoví, že členské státy přijmou jednu ze tří možností uvedených pod písmeny a) až c) tohoto ustanovení tak, aby buď zajistily automatický odkladný účinek odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo žádosti o přezkum, nebo dotyčné osobě umožnily požádat o odklad výkonu rozhodnutí o přemístění. Odstavec 4 téhož článku uvádí, že členské státy mají možnost stanovit, že příslušné orgány mohou z úřední moci rozhodnout o takovém odkladu. Tato ustanovení přitom předpokládají, že rozhodnutí o přemístění je okamžitě vykonatelné, což není případ předběžného rozhodnutí o přemístění²⁶.

46. Zapáté oznámení rozhodnutí o přemístění před tím, než dožádaný členský stát vysloví svůj souhlas s převzetím dotyčné osoby nebo jejím přijetím zpět, sice nebrání této osobě, aby proti tomuto rozhodnutí podala odvolání (nebo žádost o přezkum) podle čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III, je však třeba si položit otázku, zda by taková okolnost nemohla mít za následek omezení rozsahu tohoto odvolání, jak je upřesněno v bodě 19 odůvodnění uvedeného nařízení, podle něhož takový opravný prostředek musí umožnit kontrolu správného uplatňování tohoto nařízení²⁷.

26 – Přestože nařízení Dublin III výslovně nezakazuje přemístění státního příslušníka třetí země do dožádaného členského státu předtím, než tento členský stát vyjádří svůj souhlas s převzetím tohoto příslušníka či jeho přijetím zpět, pokud by členské státy měly možnost přistoupit k takovému přemístění, ohrozilo by to jasnost a účinnost systému zavedeného nařízením Dublin III. Jak již Soudní dvůr uvedl, použití uvedeného nařízení spočívá hlavně v postupu určení členského státu, který je příslušný k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení (rozsudky ze dne 7. června 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 41, a ze dne 7. června 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, bod 23). V rámci takového postupu musí být řízení o převzetí a přijetí zpět „nutně v souladu s pravidly, která jsou stanovena zejména v kapitole VI uvedeného nařízení“ (rozsudek ze dne 26. července 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 49). Tyto předpisy podrobně stanoví postup sestávající z navazujících kroků a přemístění uskutečněné předtím, než jsou dokončeny předcházející procesní kroky, nemůže být v souladu s těmito předpisy. Soudní dvůr se v tomto smyslu vyslovil také v rozsudku ze dne 26. července 2017, A. S. (C-490/16, EU:C:2017:585), v němž v bodě 50 uvedl, že článek 29 odst. 2 nařízení Dublin III „se týká provedení rozhodnutí o přemístění a použije se jediné tehdy, pokud byly již principiálně naplněny požadavky na přemístění, tj. nejdříve v okamžiku, kdy dožádaný členský stát vyhověl žádosti o převzetí či přijetí zpět“.

27 – Viz rozsudky ze dne 7. června 2016, Ghezelbash (C-63/15, EU:C:2016:409, bod 40) a ze dne 26. července 2017, Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587, bod 43). Viz rovněž rozsudek ze dne 7. června 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, bod 22.

47. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Soudní dvůr varoval před restriktivním výkladem rozsahu práva na podání opravného prostředku stanoveného v čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III. Takový výklad by totiž mohl bránit dosažení cíle zlepšit ochranu poskytovanou žadatelům v rámci dublinského systému, jak uvádí bod 9 odůvodnění uvedeného nařízení²⁸. Přitom pokud by dotyčná osoba musela podat opravný prostředek proti rozhodnutí, které by neobsahovalo všechny údaje umožňující ověřit, zda byla ustanovení nařízení Dublin III správně použita, aby se mohlo přemístění uskutečnit, pak by to fakticky znamenalo zmenšení rozsahu jejího práva podat opravný prostředek.

48. Zejména pokud bychom v rozporu s jasným zněním čl. 26 odst. 1 první věty nařízení Dublin III měli za to, že pojem „rozhodnutí o přemístění“ pro účely použití tohoto ustanovení zahrnuje předběžná rozhodnutí o přemístění, znamenalo by to, že oznamovací povinnost, kterou má dožadující členský stát, se nutně nevztahuje na takové skutečnosti, jako je datum nebo obsah odpovědi dožádaného členského státu, pokud je tato odpověď explicitní. Takové skutečnosti by proto nikdy nemohly být sděleny dotyčné osobě. Stejně jako v případě, že by k jejich sdělení došlo po přijetí rozhodnutí o odvolání nebo o žádosti o přezkum – což by mohl být častý případ vzhledem k velmi krátkým lhůtám v tomto typu řízení – by v tomto případě dotyčná osoba neměla žádnou možnost napadnout případné informace obsažené v odpovědi dožádaného členského státu, pokud jde o důvody, které vedly ke kladnému vyřízení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět²⁹, ani by nemohla v případě nepřiznání odkladného účinku ověřit, zda je její přemístění v souladu s ustanoveními nařízení Dublin III. A konečně, dotyčná osoba by ani neměla možnost ověřit, zda k jejímu přemístění dojde ve lhůtě stanovené v čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce nebo čl. 29 odst. 1 prvního pododstavce nařízení Dublin III³⁰, a tudíž ani to, zda členský stát, do něhož je přemístěna, je i nadále příslušný k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu s ohledem na pravidlo uvedené v čl. 28 odst. 3 čtvrtém pododstavci nebo v čl. 29 odst. 2 uvedeného nařízení. Ačkoli šlo o okolnosti odlišné od okolností projednávané věci, Soudní dvůr v rozsudku ze dne 25. října 2017, Shiri (C-201/16, EU:C:2017:805, bod 44), rozhodl, že žadatel o mezinárodní ochranu musí mít právo na účinný a rychlý opravný prostředek, který mu umožní dovolávat se uplynutí lhůty šesti měsíců, jak je definována v čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III³¹. Přitom za výše uvedených okolností nemůže být takové právo zajištěno.

49. Zašesté, pokud by možnost dožadujícího členského státu oznámit rozhodnutí o přemístění bez čekání na odpověď ze strany dožádaného členského státu byla nepochybně v souladu s cílem urychleného vyřizování žádostí o azyl zmíněného v bodě 5 odůvodnění nařízení Dublin III, jak zdůrazňuje Komise, připomínám, že Soudní dvůr již v souvislosti s nařízením Dublin II rozhodl, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu obětovat soudní ochranu žadatelů o azyl požadavku rychlosti³². Toto konstatování podle Soudního dvora platí *a fortiori* ve vztahu k nařízení Dublin III, jelikož unijní normotvůrce tímto nařízením významně posílil procesní záruky, které mají žadatelé o azyl v rámci

28 – Viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash (C-63/15, EU:C:2016:409, bod 53).

29 – Je pravda, že takové informace – které by měly být předmětem oznámení rozhodnutí o přemístění určeného adresátovi, aby bylo zajištěno jeho právo na účinný opravný prostředek – budou spíše obsažené v odpovědi na žádost o převzetí než v žádosti o přijetí zpět, tedy v případech odlišných od případu v původním řízení. Při vyřizování prvního typu žádostí musí totiž dožádaný členský stát úplně a objektivně ověřit, zda má odpovědnost za posouzení žádosti o azyl, přičemž musí vzít v úvahu veškeré informace, které má přímo či nepřímo k dispozici, a tedy rovněž informace, které nejsou známy dožadujícímu členskému státu [viz nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. září 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003]. Nicméně podle mého názoru nemůže být zamýšleno přijmout odlišný výklad čl. 26 odst. 1 první věty nařízení Dublin III a jím stanoveného rozsahu povinnosti oznamování v závislosti na typu žádosti (o převzetí nebo přijetí zpět), která byla vznesena členským státem, který vede řízení o určení příslušného členského státu.

30 – Tato šestitýdenní lhůta běží od implicitního či výslovného souhlasu dožádaného členského státu na žádost o převzetí nebo přijetí zpět nebo od okamžiku, kdy již odvolání nebo žádosti o přezkum nemají odkladný účinek, pokud je dotyčná osoba zadržována v okamžiku, kdy některá z těchto událostí nastane (čl. 28 odst. 3 třetí pododstavec nařízení Dublin III, tak jak byl vyložen v rozsudku ze dne 13. září 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, body 39 a 54). V ostatních případech činí tato lhůta šest měsíců od jedné z událostí uvedených výše.

31 – Mimochodem podotýkám, že návrh nařízení o změně nařízení Dublin III stanoví odstranění systému přechodu odpovědnosti na dožadující členský stát v případě, že nedodrží lhůtu pro provedení přemístění.

32 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. ledna 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, bod 48.

dublinkého systému³³. Kromě toho je třeba zdůraznit, že v souladu s články 22 a 25 nařízení Dublin III by povinnost vyčkat výslovného nebo implicitního souhlasu dožádaného členského státu nanejvýš znamenala zpoždění oznámení rozhodnutí o přemístění o dva měsíce v případě žádosti o převzetí a o jeden měsíc v případě žádosti o přijetí zpět.

50. Vzhledem ke všem výše uvedeným důvodům zastávám názor, že čl. 26 odst. 1 první věta nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že neumožňuje členskému státu oznámit dotyčné osobě rozhodnutí o přemístění do dožádaného členského státu před tím, než dožádaný členský stát výslovně či implicitně souhlasí s takovým přemístěním.

51. Pokud již vyloučíme možnost takového „oznámení předem“, pak otázka, zda může být rozhodnutí o přemístění *přijato* ještě před souhlasem dožádaného členského státu, ztrácí nutně veškerý praktický význam. Lhůty pro podání návrhu na přezkum podle čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III mohou začít běžet až od okamžiku, kdy toto rozhodnutí bylo dotyčné osobě doručeno, „předběžné“ přijetí rozhodnutí by nezpůsobilo žádné významné zkrácení doby řízení o přijetí žadatele nebo jeho převzetí zpět, a zůstalo by tedy neutrální v souvislosti s cílem rychlého vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu, jak navrhuje Komise.

52. Nicméně poukazují na to, že ačkoli čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně uvádí pouze oznámení rozhodnutí o přemístění, a nikoli jeho přijetí, čl. 5 odst. 2 písm. b) a odst. 3 nařízení Dublin III odkazují na čl. 26 odst. 1 téhož nařízení jako na ustanovení, na základě kterého je *přijato* rozhodnutí o přemístění žadatele do příslušného členského státu³⁴. Systematické argumenty v podstatě totožné s těmi, které jsem uvedl v bodech 42 až 45 tohoto stanoviska, vedou k odmítnutí výkladu tohoto ustanovení, podle něhož by členské státy mohly rozhodovat o přemístění, ještě než dožádaný členský stát vysloví svůj souhlas s převzetím dotyčné osoby nebo jejím přijetím zpět. Naopak tyto argumenty vedou k úvaze, že před souhlasem dožádaného členského státu s převzetím dotyčné osoby nebo jejím přijetím zpět nejsou splněny podmínky, za kterých může dožadující členský stát přijmout rozhodnutí o přemístění do dožádaného členského státu v souladu s postupy stanovenými v nařízení Dublin III.

53. Jsem proto toho názoru, že čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III neumožňuje ani oznámení, ani přijetí rozhodnutí o přemístění do dožádaného členského státu předtím, než tento členský stát udělí implicitní či výslovný souhlas s převzetím dotyčné osoby nebo jejím přijetím zpět.

54. Ještě než dojdou k samotnému závěru, zbývá upřesnit s ohledem na argumenty, na nichž stojí praxe francouzských úřadů přijímat rozhodnutí o přemístění předem, že článek 28 nařízení Dublin III nebrání tomu, aby byla dotyčná osoba zajištěna před rozhodnutím o jejím přemístění, pokud jsou splněny všechny podmínky, které toto ustanovení stanoví pro to, aby mohlo být přijato takové opatření³⁵. Zákaz přijmout zadržovací opatření před přijetím rozhodnutí o přemístění tedy vyplývá výlučně z francouzského práva, a nikoli z práva unijního³⁶.

33 – Viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash (C-63/15, EU:C:2016:409, bod 57).

34 – Mimochodem podotýkám, že podle návrhu změny nařízení Dublin III by měly být změněny zmíněné odstavce článku 5 tohoto nařízení, a to tak, že by měly být odstraněny veškeré odkazy na rozhodnutí o přemístění.

35 – Návrh nařízení, kterým se mění nařízení Dublin III, stanovil, že zajištění může být uplatněno až od okamžiku, kdy bylo rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu oznámeno dotčené osobě (čl. 27 odst. 4), avšak toto ustanovení bylo změněno v průběhu postupu přijímání nařízení Dublin III.

36 – V tomto ohledu uvádím, že ve svém stanovisku ze dne 19. července 2017, uvedeném v bodě 30 tohoto stanoviska, Conseil d'État (Státní rada) potvrdila, že článek L. 742-2 CESEDA neumožňuje přijmout rozhodnutí o správním zajištění na základě článku L. 551-1 CESEDA před přijetím (a oznámením) rozhodnutí o přemístění.

Závěry

55. Na základě výše uvedeného navrhuji Soudnímu dvoru, aby na předběžnou otázku položenou tribunal administratif de Lille (správní soud v Lille, Francie) odpověděl následovně:

„Článek 26 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/2013 Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, brání tomu, aby členský stát, který podal členskému státu, který považuje za příslušný k tomuto posouzení, žádost o převzetí nebo přijetí zpět na základě článků 21, 23 a 24 tohoto nařízení, přijal a oznámil dotyčné osobě rozhodnutí o přemístění do dožádaného členského státu před tím, než dožádaný členský stát vyjádří souhlas s převzetím dotyčné osoby nebo jejím přijetím zpět.“